

Rozjímanie na stredu 34. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 34. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: svedectvo
mučeníctva; mučeníci v
bežnom živote; plodnosť
apoštolského života vo svete.

JEŽIŠ ZODPOVEDAL niekoľko otázok
svojich poslucháčov, keď ku koncu
jeden z nich začal chváliť krásu
Jeruzalemského chrámu. Pán si z
tejto poznámky prekvapivo berie
príklad, aby hovoril o jeho budúcom
zničení a ešte záhadnejšie povedal
niekoľko vecí o posledných časoch.

Táto Kristova eschatologická reč – teda o tom, čo sa stane na konci – neunikla pozornosti žiadneho z evanjelistov, pretože ju nachádzame vo všetkých troch synoptických evanjeliách; a práve o nej nás liturgia Cirkvi pozýva uvažovať tento týždeň, v posledných dňoch riadneho času.

Nebudeme vedieť, kedy príde koniec; Boh sám si neželal, aby ho odhalil. Dnešné evanjelium nás však nabáda, aby sme „vydávali svedectvo“ vždy a za každých okolností a vždy zostávali v postoji očakávania. Mučeníctvo je najväčším svedectvom viery v Ježiša Krista. V skutočnosti slovo mučeník pochádza z gréčtiny a znamená „svedectvo“. Ježišovi neuniklo, že od počiatku kresťanstva až po súčasnosť budú niektorí naši bratia a sestry trpieť týmto prenasledovaním: „Položia na vás ruky a budú vás prenasledovať, vydajú vás synagógam a uväznia vás, budú vás vláčiť pred kráľov a vladárov pre

moje meno. To sa vám stane, aby ste vydali svedectvo“ (Lk 21, 12-13).

„Mučeníci sú tí, ktorí ťahajú Cirkev dopredu, tí, ktorí Cirkev udržiavali a udržiavajú aj dnes (...). Mnohí kresťania v dnešnom svete sú blahoslavení, pretože sú prenasledovaní, urážaní, väznení. Mnohí sú vo väzení len preto, že nesú kríž alebo vyznávajú Ježiša Krista. To je sláva Cirkvi, naša opora, ale aj naše poníženie (...). V prvých storočiach Cirkvi istý staroveký spisovateľ povedal: *Krv mučeníkov je semenom kresťanov*. Svojím mučeníctvom, svedectvom, utrpením, tiež tým, že dali svoj život, že obetovali svoj život, zasievajú kresťanov pre budúcnosť“[1].

„TENTO SVET, v ktorom žijeme, potrebuje krásu, aby sme neupadli

do zúfalstva. Krása, podobne ako pravda, vkladá do ľudských srdc radosť; je to vzácne ovocie, ktoré odoláva úžere času, ktoré spája generácie“[2]. Žiarivosť pokorného a radostného kresťanského života je zdrojom nádeje pre náš svet. Každé úsilie, ktoré, zjednotení s Bohom, vynakladáme v našich dňoch, je príležitosťou na vydávanie svedectva; v maličkostiach každodenného života môžeme zostať nablízku všetkým kresťanom, najmä tým, ktorí trpia ťažkosťami a potrebujú nás.

Svätý Josemaría pripomenul, že „špecifickým spôsobom, ktorým laici prispievajú k svätosti a apoštolátu Cirkvi, je slobodné a zodpovedné pôsobenie v rámci svetských štruktúr, pričom tam prinášajú kvas kresťanského posolstva. Svedectvo kresťanského života, slovo, ktoré osvecuje v mene Božom, a zodpovedné konanie, aby slúžilo

druhým tým, že prispieva k riešeniu spoločných problémov, sú toľkými prejavmi tej prítomnosti, ktorou radový kresťan plní svoje božské poslanie“[3].

Je pravdepodobné, že Božie volanie pre každého z nás je žiť vieru dôsledne za všetkých okolností: v práci, v rodine, s priateľmi; možno *mučeníctvo*, ku ktorému sme povolaní, bude neustále, v bežných veciach vykonávaných s láskou, keď sa snažíme robiť druhých šťastnými. „Chceš sa stať mučeníkom. — Dám ti teda mučeníctvo na dosah ruky: byť apoštolom a nenazývať sa ním, byť misionárom s poslaním a nevolať sa misionárom, byť Božím mužom a robiť dojem muža zo sveta: zostať nepovšimnutý!“[4].

AKÉ PREKVAPENIE nám prinesie koniec nášho života, keď zistíme, aké nesmierne dobro sme vykonali počas rokov, ktoré nám Boh dal tu na zemi. S úžasom objavíme ovocie nášho kresťanského svedectva, o ktorom si často myslíme, že zostáva nepovšimnuté, alebo si dokonca nahovárame, že nie je plodné. Nakoniec uvidíme, že náš apoštolát bol oveľa účinnejší, než si myslíme.

Svätý Peter v jednom zo svojich listov ubezpečil prvých kresťanov: „Ktože vám uškodí, ak budete horliví v dobrom?! Ale ak aj trpíte pre spravodlivosť, ste blahoslavení. Neľakajte sa ich hrozieb a neplašte sa, ale uctieвайте sväto Krista, Pána, vo svojich srdciach, stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás“ (1 Pt 3, 13-15). Vernosť, ktorú Boh očakáva, znamená na jednej strane presvedčenie, že sme ním vždy dobre chránení, a na druhej

strane túžbu vytrvať v našom pokornom a skrytom svedectve.

Nemá zmysel pozastavovať sa nad prekážkami na ceste.

„Malomyselnosť je nepriateľom tvojej vytrvalosti,“ píše svätý Josemaría.

„Ak proti nej nebudeš bojovať, staneš sa najprv pesimistom a potom vlašným. Buď optimista!“[\[5\]](#).

Nevieme, kedy príde koniec, ale na zemi môžeme byť vždy radostní, pretože aj v ťažkostiach vieme, že Boh je Pánom dejín. A chceme, aby svet bol viac Boží v nádeji, že na konci času uvidíme našu Matku, Máriu, ktorá nás čaká.

[\[1\]](#) František, *Homília*, 30-I-2017.

[\[2\]](#) Svätý Pavol VI, *Posolstvo umelcom*, 8-XII-1965.

[3] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 59.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 848.

[5] *Ibid.*, bod 988.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-34-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-34-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (21.03.2026)